

רשומות

הצעות חוק

10 בפברואר 1975

1168

כ"ט בשבט תשל"ה

עמוד

174

חוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות) (תיקון), חשל"ה—1975

חוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות) (תיקון), תשל"ה-1975

- תיקון סעיף 2 1. בחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), תשי"ט-1959 (להלן - החוק העיקרי), בסעיף 2, בסעיף קטן (א), אחרי "והוראות חוק זה" יבוא "למעט סעיף 2א".
2. אחרי סעיף 2 לחוק העיקרי יבוא:
- 2א. ^{התחשבות בהכנסות בן-זוג} בקביעת מידת המזונות שאדם חייב לספק לבן-זוגו, רשאי בית המשפט להביא בחשבון את הכנסותיו של בן-הזוג מעבודה ומנכסים, ואם ראה לנכון - גם מכל מקור אחר.
3. בסעיף 19 לחוק העיקרי, בסעיף קטן (ב), אחרי "חוק זה" יבוא "למעט סעיף 2א".

דברי הסבר

סעיף 2א המוצע יחול גם על מזונות שאדם חב בהם לפי הוראות הדין האישי החל עליו ונותן לבית המשפט רשות להביא בחשבון את הכנסותיו של בן הזוג מעבודה ומנכסים, להבדיל מהתחשבות בנכסים עצמם. כן ניתן לבית המשפט לכלול בשיקוליו הכנסה ממקור אחר כמו פיצויים או תנולים.

התיקונים בסעיף 2 ובסעיף 19 לחוק העיקרי באים להבטיח שההוראה בדבר ההתחשבות בהכנסת בן-זוג תחול גם כשחל הדין האישי, לפי סעיף 2, וגם אם המדור בר בגריעת זכות למזונות.

וזו לשון הסעיפים שמוצע לתקנם:

"מזונות לבן-זוג

2. (א) אדם חייב במזונות בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה.

(ב) אדם שאינו יהודי או מושלמי או דרוזי או חבר אחת העדות הדתיות המפורטות בתוספת הראשונה לפקודת הירושה, או שלא חל עליו דין אישי, חייב במזונות בן-זוגו, והוראות חוק זה יחולו על מזונות אלה.

שמירת סמכויות, דינים והסכמים

19. (א) חוק זה אינו בא להוסיף על סמכויות השיפוט של בתי-דין דתיים ולא לגרוע מהן; ומקום שבית דין דתי מוסמך על פי הדין לשפוט, יראו כל מקום בחוק זה שנאמר בו "בית משפט" כבא לרבות בית-דין דתי.

(ב) חוק זה בא להוסיף על זכויות המזונות הנתונות על פי כל דין שבית-דין דתי דן לפיו ועל פי הדין האישי החל על הצדדים, ואינו בא לגרוע מזכויות אלה.

(ג) חוק זה אינו בא לגרוע מתקפו של כל הסכם הקובע זכות למזונות למעלה ממידתם או מהיקפם לפי חוק זה.

לענין מזונות שאדם חייב לבן זוגו המצב המשפטי הוא, כפי שפסק חזר ופסק בית המשפט העליון, שבית המשפט רשאי להביא בחשבון מידת המזונות את הכנסות בן הזוג מעבודה, אך לא את הכנסותיו מנכסיו. בתי המשפט התריעו על אי הצדק שבהפליה זו בין מקורות ההכנסה וקראו למחוקק להתערב בדבר.

וכך אמר בית המשפט בע"א 61/71, פד"י כ"ה (2): "לאור הפסיקה... ולאור המצב החוקי כפי שהוא קיים היום, נוצר אי-שוויון משווע לענין פסיקת מזונות בין אשה עתירת נכסים, שיש לה רווחים מנכסיה ובין אשה עובדת שהכנסותיה באות לה מעבודתה. במקרה הראשון אין בית המשפט צריך להתחשב בהכנסותיה לצורך קביעת המזונות שעל הבעל לשלם לה, ואילו במקרה של אשה עובדת כן רשאי בית המשפט לקחת בחשבון את הכנסותיה היא מעבודתה (בהיותם "מעשי ידיה"). זהו מצב שהרעת אינה סובלתו" (מפי השופט עציוני בע' 332).

וכן - "ההלכה האחרונה... מבלטה ביתר שאת את אי צדקת התוצאה הנובעת מההלכה הראשונה: שבעוד שהאשה, שיש לה הכנסות רק מעבודת החוץ שהיא עור-בדת, תהיה צפויה לקיוון כנגד המזונות שהיא תוכעת מבעלה, הרי האשה שהיא עתירת נכסים והכנסותיה מהם מספיקות, די והותר, לשם מהייתה, לא תהא צפויה לקיוון כנגד תביעתה שלה למזונותיה... אולם אם רוצים להבטיח כי יתחשבו בהכנסות האשה מרכושה לענין קביעת שיעור מזונותיה, כי אז דרושה התערבותו של המחוקק, כאמור" (בעמ' 335).

מכאן הצעה זו. יצויין שהצעה דומה הוגשה לכנסת בידי חבר הכנסת ב. הלוי עוד בשנת תשל"ב, אך הדיון בה לא הגיע לסיום.

1 ס"ח תשי"ט, עמ' 72.